

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 9Csp/87/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123207183
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Sikorjak
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123207183.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov samosudcom JUDr. Rastislavom Sikorjakom v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D., pr. zast.: JUDr. D. Tarbaj, IČO: 53 450 345, so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov proti žalovanému: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Nové Mesto, pr. zast.: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava-Petržalka, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 100 € a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100% a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.

odôvodnenie:

1. Žalobou došlou súdu dňa 29.07.2023 sa žalobkyňa domáhala na žalovanom zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia E. E. XXX,XX €.

1.1. Žalobkyňa v žalobe uviedla:

„V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Csp/29/2022 som bola úspešná ako žalovaná v postavení spotrebiteľky. Terajší žalovaný (vtedajší žalobca) si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplataenie sumy XXX,XX € D. B. zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver č. 6711076607 zo dňa 29.11.2017.

Okresný súd Prešov rozsudkom č.k. 29Csp/29/2022-76 zo dňa 20.06.2022 žalobu v celom rozsahu zamietol, pričom konštatoval:

- odsek 28: „Súd I. inštancie sa nestotožňuje s názorom žalobcu, že v prípade poskytnutia revolvingového spotrebiteľského úveru formou kreditnej karty nie je možné pri tzv. zosplatnení úveru postupovať podľa § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko absentuje dohoda veriteľa a dlžníka o povinnosti splatiť poskytnutý úver v splátkach. Priamo zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského revolvingového úveru nesporne vyplýva povinnosť žalovanej poskytnutý úver formou úverového rámca splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 20,50 Eur. Potom aj v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti revolvingového spotrebiteľského úveru je potrebné aplikovať postup podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka.“

- odsek 37: „Z uvedeného teda vyplýva, že právny predchodca žalobcu pred poskytnutím úveru žalovanej si nesplnil povinnosti odbornej starostlivosti predpokladané ust. § 7 ods. 19, 20 a 21 zák. č. 129/2010 Z.z. pri určení limitu pre ukazovateľ schopnosti splácať úver, keďže súčet výšky celkových nákladov na zabezpečenie základných životných pozostávajúcí zo sumy životného mimina v rozhodnom období 199,48 Eur zvýšenej o 40 % rozdielu medzi celkovou výškou čistého príjmu spotrebiteľa a životným minimom (§ 2 ods. 5 veta druhá opatrenia NBS číslo 10/2017 - 40 % zo sumy 37,52 EUR) teda o sumu 15

EUR, výšky splátky predmetného úveru v sume 20,50 EUR a peňažných záväzkov žalovanej znižujúci jej príjem podľa úverového registra v sume 16 EUR prevyšoval položku jej čistého mesačného príjmu v sume 237 Eur. Pokiaľ sa za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. (viď § 11 ods. 2) považuje aj porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 19 - 21 citovaného zákona, potom je nutné posúdiť predmetný spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov a súčasne právny predchodca žalobcu nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť.“

- odsek 38: „Žalobca predmetnú pohľadávku nadobudol na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 14.7.2021.“

- odsek 41: „Keďže žalobca nepreukázal splnenie zákonnej podmienky platného vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru zo strany jeho právneho predchodcu podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a súčasne pre porušenie odbornej starostlivosti v zmysle ust. § 7 zák. č. 129/2010 Z.z. nebol oprávnený predmetný úver predčasne zosplatiť, potom zo strany žalobcu nebolo preukázané splnenie zákonnej podmienky platného postúpenia pohľadávky zo spotrebiteľského úveru v zmysle ust. § 17 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z. Pokiaľ právny predchodca žalobcu pred postúpením pohľadávky predmetný úverový vzťah neukončil platne, potom žalobca nemohol platne nadobudnúť pohľadávku, ktorá je predmetom konania a bez platného postúpenia záväzku nie je na strane žalobcu ani dostatok aktívnej vecnej legitímácie.“

- odsek 42: „Na základe uvedených skutočností, preto súd I. inštancie predmetnú žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu na uplatnenie si predmetnej pohľadávky, z dôvodu nepreukázania jej platného postúpenia zmysle ust. § 17 zák. č. 129/2010 Z.z.“

2. Žalovaný sa k žalobe vyjadril v podstatnom nasledujúco:

„Zákonodarcu v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej F. G. XXX/XXXX H. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej ako „ZoOS“) jednoznačne stanovuje, že spotrebiteľ sa môže domáhať ochrany svojho práva na súde, a ak takéto porušenie práva úspešne uplatní, potom má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za takéto porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej ZoOS alebo osobitnými predpismi zodpovedá. Žalovaný v tejto súvislosti poukazuje na to, že nie je subjektom, ktorý so žalobcom uzatvoril Zmluvu o spotrebiteľskom úvere – revolvingový úver G. XXXXXXXXXXXX zo dňa 29.11.2017 (ďalej ako „Zmluva“), na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý bezúčelový revolvingový úver a nie je ani subjektom, ktorý by textáciu Zmluvy, či VOP vyhotovil, resp. ktorý by mal dodržiavať akékoľvek predzmluvné povinnosti. Z uvedeného potom vyplýva jednoznačný právny záver, že žalovaný nemôže byť považovaný za osobu, ktorá by za tvrdené porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala, nakoľko so žalobcom neuzatvoril Zmluvu (túto ani nekoncepoval) a preto nemôže zodpovedať za text Zmluvy ani za text všeobecných obchodných podmienok banky (postupcu) a za skúmanie bonity, či vyhotovovanie jednotlivých výziev.

Na základe uvedeného má žalovaný za to, že nie je v tomto konaní pasívne vecne legitimovaný, nakoľko ho nemožno považovať za osobu, ktorá by za porušenie spotrebiteľských práv žalobcu zodpovedala. Žalovaný si len uplatnil odkúpenú pohľadávku voči žalobcovi pred súdom, pričom podľa názoru žalovaného tento neporušil žiadne práva spotrebiteľa.“

3. Súd rozhodol bez nariadenia pojednávania postupom podľa § 297 písm.b) C.s.p., pričom zo spisu zistil nasledujúce:

3.1. Okresný súd Prešov rozsudkom sp. zn. 29Csp/29/2022 zo dňa 20.06.2022 takto rozhodol:

„ I. Vzájomnú žalobu žalovanej vylučuje na samostatné konanie.

II. Žalobu zamietla.

III. Priznáva žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3.2. V odôvodnení OS Prešov v podstatnom uviedol to, čo žalobkyňa citovala v žalobe a teda, že v konaní 29Csp/29/2022 bola žaloba žalobcu (teraz) žalovaného voči žalovanej (teraz žalobkyni) zamietnutá pre neplatnosť postúpenia pohľadávky z postupcu Home Credit Slovakia a.s. na postupníka EOS KSI Slovensko, s.r.o.

4. Vyššie zistený skutkový stav súd právne posudzoval nasledujúco:

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom do 09.06.2013 - Osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. v znení účinnom od 10.6.2013 – Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

4.1. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie Zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené Zákomom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé čo i len privodiť ujmu spotrebiteľovi.

4.2. V prejednávacom prípade zo strany žalovaného došlo k iniciovaniu súdneho konania o zaplatenie (29Csp/29/2022), v ktorom bol neúspešný. Neúspešný bol preto, že pohľadávku, ktorú uplatňoval, nenadobudol z dôvodu neplatnosti postupnej zmluvy.

4.3. Pri výklade § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. treba akcentovať, že súčasné znenie § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. a zakladá nárok na finančné zadosťučinenie už pri úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi bez toho, žeby sa vyžadovala, čo len potenciálna ujma. Ani analogicky nemožno aplikovať § 13 ods.2 Občianskeho zákonníka (Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.), keďže zákon č. 250/2007 Z.z. žiadnu postupnosť satisfakčných prostriedkov neustanovuje a rovnako neustanovuje, že k právu na finančné zadosťučinenie za porušenie spotrebiteľského práva je potrebná určitá intenzita. Týmto je daná aj odpoveď na obvyklú argumentáciu žalovaných dodávateľov, ktorej podstata spočíva v tvrdení, že právo na primerané finančné zadosťučinenie je dané až „vtedy, keď porušenie práva nie je možné napraviť inak“. Podľa názoru súdu dotknuté zákonné ustanovenie žiadnu takúto podmienku nestanovuje a naopak dovŕšuje sa ním ochrana spotrebiteľa v dodávateľom spôsobenom závadnom spotrebiteľskom vzťahu. Primerané zadosťučinenie podľa § 3 ods.5 zákona č. 250/2007 Z.z. nemá napriek svojmu názvu nič spoločné s obdobným inštitútom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, preto nie je potrebné skúmať, či a ako bolo zasiahnuté do osobnostnej sféry spotrebiteľa. Súd má za to, že vzhľadom na podmienky upravujúce vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie tento inštitút slúži prednostne ako odmena spotrebiteľa za výhru v súdnom spore a sankcia dodávateľa za porušovanie jeho povinností alebo porušovanie práv spotrebiteľa.

4.4. Súd má teda to, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba pri určovaní jeho výšky vychádzať z toho, že toto má plniť funkciu satisfakčnú a primerane aj funkciu preventívno - sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať predovšetkým ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Ďalšími skutočnosťami, na ktoré môže súd prihliadať sú:

- povaha, závažnosť, rozsah a trvanie porušenia právnych predpisov;
- akékoľvek opatrenie prijaté predajcom alebo dodávateľom na zmiernenie škody, ktorú utrpeli spotrebiteľa, alebo na jej nápravu;
- všetky predchádzajúce porušenia právnych predpisov, ktorých sa predajca alebo dodávateľ dopustil;
- získané finančné výhody predajcu alebo dodávateľa v dôsledku porušenia právnych predpisov alebo straty, ktoré predajca alebo dodávateľ v dôsledku takéhoto porušenia neutrpel, ak sú k dispozícii príslušné údaje;
- všetky ostatné priťažujúce alebo poľahčujúce faktory vzťahujúce sa na okolnosti prípadu.

4.5. Podľa NS SR sp. zn 6 Cdo/127/2017 – „Citované ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom, ktorý citované ustanovenie zákona vyžaduje je, že spotrebiteľ, na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom

a osobitnými predpismi. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privedená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Preukazovanie skutočnej výšky utrpenej ujmy by bolo spravidla nereálne. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť finančného zadosťučinenia. Bude preto vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu, stanovil rozsah finančného zadosťučinenia.“

5. Pri neexistencii zákonných kritérií pre určovanie výšky finančného zadosťučinenia a pri aplikácii súdom uvedených kritérií, tak súd má za to, že finančné zadosťučinenie musí byť priznané ako primerané. V prejednávanej veci patrí finančné zadosťučinenie za porušenie ustanovení občianskeho zákonníka ako aj H. G. XXX/XXXX H. o ochrane spotrebiteľa.

5.1. OS Prešov akceptuje rozhodovacia prax KS v Prešove (na ktorú sa opakovane odvoláva ako žalobca, tak najmä jeho právny zástupca), podľa ktorej jedným z kritérií primeranosti môže byť aj suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa chcel obohatiť a výška primeraného finančného zadosťučinenia by mala dosahovať aspoň 50% tejto sumy. Pri určovaní výšky primeraného finančného zadosťučinenia teda súd prihliadal najmä na charakter základného sporu, v ktorom reálne hrozila terajšej žalobkyni ujma XXX,XX € + I. H. J. (na možné náklady právneho zastúpenia súd neprihliadal, keďže o náhrade trov konania rozhoduje konštitutívne až súd). Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považuje súd sumu 100 € a to najmä preto, že (§ 4 ods.2 písm.a/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa - predávajúci nesmie ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu) dodávateľ sa domáhal na spotrebiteľovi plnenia platobnej povinnosti, ktorú tento voči nemu nemal.

6. Pokiaľ ide o námietky žalovaného, súd k nim uvádza:

- z judikatúry NS SR (9Cdo/324/2020) vyplýva, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 25. mája 2022 sp. zn. 3Cdo/31/2020 uviedol, že „eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým je taký výklad, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej).“

Z formulácie súdmi aplikovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nevyplýva, že spotrebiteľ musí uplatniť porušenie svojho práva len podaním žaloby a že uplatnením práva už nie je obrana spotrebiteľa ako žalovaného v súdom spore. Dovolací súd i v tomto prípade považuje za správne nadviazať na metodológiu výkladu práv spotrebiteľa v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/31/2020 o eurokonformnom výklade práva zohľadňujúcim postavenie spotrebiteľa ako slabšej strany spotrebiteľského vzťahu. Dovolací súd preto vychádza z takého výkladu slovného spojenia „úspešného uplatnenia porušenia práva“ v ustanovení § 3 ods. 5 vety tretej, ktoré je v prospech spotrebiteľa a pri ktorom preto nezáleží, v akom procesnom postavení sa spotrebiteľ nachádza, t.j. či je v spore žalobcom alebo žalovaným. Zároveň v súvislosti s druhou právnou otázkou najvyšší súd nepovažuje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 vety tretej za rozhodujúce, v akej miere bol spotrebiteľ v spore úspešný, postačuje jeho čo i len čiastočný úspech, napr. úspech v uplatnení niektorého z viacerých práv.“ Citované rozhodnutie NS SR dáva odpoveď aj na námietku žalovaného, že uvedenie porušenia povinností dodávateľa nemusí byť predmetom výroku rozhodnutia a postačuje aj obrana spotrebiteľa ako subjektu v konaní žalovaného,

- podľa rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 – „V rámci uvedenej veci súdy posudzovali oprávnenosť finančného zadosťučinenia (§ 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z.) spotrebiteľov proti banke. Táto ešte predtým postúpila pohľadávku proti spotrebiteľom na ďalšiu osobu, ktorá sa následne neúspešne žalobou na súde domáhala voči spotrebiteľom zaplattenia žalovanej (postúpenej) pohľadávky. Dôvod jej neúspechu v súdnom konaní bol rovnaký ako v teraz posudzovanej veci, t.j. že

zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Dovolací súd v uvedenej veci (7Cdo/80/2020) ďalej uviedol, že «zo zákonnej dikcie označenia zodpovedného subjektu, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie („od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá“) de lege lata nevyplýva, že to nevyhnutne musí byť iba jedna zo sporových strán v konaní na súde, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný, hoci ním spravidla bude práve tento procesný subjekt. V okolnostiach danej veci nosné dôvody neúspechu veriteľa (postupníka) a tým aj úspechu dlžníka (spotrebiteľa) spočívali v absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení spotrebiteľskej pohľadávky žalovanou (postupiteľom), pre nedodržanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom v hre bol stále nárok zo spotrebiteľského úveru uzavretého medzi žalovanou a žalobcami. V takomto prípade určenie zodpovednou žalovanú za porušenie povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi v súvislosti s nárokom žalobcov na primerané finančné zadosťučinenie neodporuje zneniu zákonnej dikcie podľa § 3 ods. 5 ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z.». Z dikcie schválenej právnej vety a citovanej časti uvedeného dovolacieho rozhodnutia (R 47/2022) inter alia vyplýva, že zodpovedným subjektom (§ 3 ods. 5 tretia veta zákona č. 250/2007 Z. z.) v prípade, ak zmluva o postúpení pohľadávky bola neplatná pre rozpor s § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť veriteľ (postupca), alebo veriteľ (postupník).“ Vychádzajúc analogicky z tohto rozhodnutia je obrana žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie nesprávna. Postupník si pred podaním žaloby môže a má overiť, či postúpená pohľadávka na neho bola postúpená za dodržania zákonných požiadaviek. Ak tak neurobí, žalobu podá a v konaní je neúspešný, tak musí za svoj postup znášať zodpovednosť.

- súd tiež súhlasí so žalobkyňou o nepoužiteľnosti rozhodnutia NS SR sp. zn. 1Cdo/107/2021 pre rozdielnosť skutkového stavu, keďže v uvedenej veci nebol problém v neplatnosti postupnej zmluvy ale v tom, že tvrdená pohľadávka ňou postúpená nebola.

7. Podľa § 251 C.s.p. - Trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods.1 C.s.p. - Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 257 C.s.p. - Výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

7.1. Keďže v konaní išlo o nárok, ktorého výška závisela od úvahy súdu, je úspech žalobkyne daný úspechom v základe nároku. Výška náhrady trov konania sa však bude odvíjať nie od sumy požadovanej ale od sumy súdom priznanej.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie. Podľa § 359 C.s.p. - Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na Okresnom súde Prešov v dvoch (2) vyhotoveniach.

Podľa § 363 C.s.p. - V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C.s.p. - Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 C.s.p. - (1) Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

a) neboli splnené procesné podmienky,

b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,

c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,

d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

(2) Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

(3) Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C.s.p. - Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, žalobca môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.